

זמנים לשבת קודש

- הדלקת הנרות 7.12
- חצות היום והלילה 12.45
- עלות השחר 3.53
- זמן החמה 5.38
- סוף זמן קרי"ש 8.19 - ב' 9.11
- סוף זמן תפילה 10.22
- שקיעת החמה 7.50
- מוצאי שבי"ק 9.04

פרקי אבות פרק ה'

דמותה לתמר

ג'ריון קי"ג - שנה ה' - בלק תשס"ח

י"ד ע"י

**התאחדות אברכים
"ד' יואל משה"
ד' סאטמאר**

נתייסר ע"י כ"ק מרן רביה"ק זי"ע
בנשיאות כ"ק מרן רבינו שליט"א
בעה"ק ירושלים תוכני"א

מגיד תעלומה

כשמו כן הוא

לקרוא לו לאמר. אפשר לומר דרך הלצתי דציוה בלק להניי סבי דבהתא לקרא לו לאמר, שכאשר יגיעו אליו לקרוא לו, כלומר יקרא בשמו בלעם שמורה דיש בו כח לבלע ולהשחית, וזה שאמר לקרוא לו לאמר הכונה שיקרא בשמו לאמר שיפרשו שם שיש לו דמורה השחתה, וראוי הוא למשחית כשמו כן הוא.

(פני דוד)

הן עם לבדד ישכון

הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב. הנה מקום אתי לספר עובדא שראיתי אצל הגאון הקדוש רבי אלחנן וואסערמאן זצ"ל הי"ד, שגזדמן פעם לדרוש בבית הכנסת, ואף שנשתלח עבור מצב החמור של הישיבה, מבחינה גשמית, היה עומד דורש בענייני יהדות, דברים כדרכנות, אשר לא אחת הזיקו למאמציו להתרים נדיבי עם עבור הישיבה.

וישא מדברותיו לפרש פסוק זה בהקדם ביאור ההבדל בפירוש תיבות "עם" ו"גוי" כי תיבת "גוי" מורה על האומה אשר תשב בארצה על מכונה, ככל האומות אשר על פני תבל, ואילו "עם" מתפרש לקבוצת אנשים שמיזוחדים בלשונם ונמוסיהם או בדרך מלבושם, ואף בשאין להם ארץ או מדינה משלהם, עם אחד הם וגורל אחד להם.

וזהו שאמר בלעם בנבואתו כי עם ישראל לבדד ישכון, שלא נצרך לו דבר להיותו "עם" כי נשתנו מכל יושבי תבל בדתם ונימוסיהם, ונתייחדו בזה להיות עם בפני עצמם בלא שיוצרכו לארץ מושב לעשותם אומה אחת, ולזה אמר "ובגוים לא יתחשב" שלא נחשבה הארץ בעיניהם ככל הגוים הזקוקים לארצם ליעשות לאום על ידי זה, וכל השתוקקותם לארץ בסבת קדושתה והמצוות התלויות בה.

ודכירנא שהאריך בדבריו והרחיב הענין עד שהלאומיים דאז שאף הם באו לשמוע דרשתו, יצאו מבית הכנסת באמצע הדרשה לאות מחאה על דבריו בגנות הלאומיות החילונית, והוא זצ"ל לא נרתע ממתחתם והמשיך בדבריו, ולאחר מכן ביאר לשואליו כי אף שיודע הוא גודל ההפסד שמביא בדבריו אלו למצב הגשמי של הישיבה, בכל זאת אין לו להתחשב בזה, כי נתחייבנו למחות על כבוד שמים, ואילו לקיום התורה ולומדיה בישראל הובטחנו מהשי"ת, ולא עלינו להכנס בהדי כבשי דרחמנא, ומובטחים אנו שהוא ית"ש יעשה לתורה שלא שתתחב מישראל, והבאתי עובדא זו ללמדך גדולת גאוני ישראל וטוהר כונתם בעבודת השי"ת, זכר צדיקים לברכה.

(טעם ודעת. מהגאון ר"מ שטרנבוך שליט"א. ראב"ד פת"ק)

מילי מעלייתא

חסד ורחמים

אם יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבור את פי ה' אלקי לעשות קטנה או גדולה. וקשה אם אין ביכולתו לעשות דבר קטן כל שכן גדול. וי"ל דידוע דשם הוי"ה בשלימות הוא רחמים, אבל כשאין השם שלם דהיינו שם י"ה בלבד הוא דין, ושם אלקי"ם הוא בהיפוך, דהיינו שם אלקי"ם בשלימות הוא דין, אבל כשאינו שלם דהיינו שם אל בלבד הוא רחמים, הנקרא חסד א"ל, וידוע שבימים הללו של בלק ובלעם לא זעם השי"ת כדאיתא במס' ברכות (ף ד' ע"א), וזהו שאמר בלעם לא אוכל לעבור את פי ה' אלקי היינו אלו ה' שמות לעשות קטנה היינו משם הוי"ה ברוך הוא שהוא רחמים לעשות ממנו שם קטן דהיינו שם י"ה, או גדולה משם א"ל לעשות אלקי"ם, דהיינו שאין שליטת הדין עכשיו ואינו יכול לקללם. וזהו שיש לרמו בדברי בלעם שאמר ה"ן עם לבדד ישכון ובגוים ל"א יתחשב. כי שני תיבות הללו תיבת ה"ן ותיבת ל"א הן בגימטריא אלהיים, ותיבת ה"ן הוא בגימטריא נ"ה כמו אותיות ה"ים משם אלהיים, וזהו שאמר ה"ן אותיות ה"ים שהם בגימטריא ה"ן, עם היינו אצל עם בני ישראל לבדד ישכון ונשארו לבדם אותיות ה"ים, ואותיות א"ל והוא שם חסד, אבל ובגוים לא יתחשב שיתחשבו אותיות ל"א יחד עם אותיות ה"ים ונעשה שם אלהיים שהוא דין.

לבכות על גלות השכינה

יזל מים מדליו וזרעו במים רבים. שאם יזל מים מעיני האדם הדמעות, וזרעו במים רבים בדמי הדמעות, אז וירם מאגג מלכו ותנשא מלכותו, ויבא משיח רק בזכות הדמעות. והנה מה שאמר וזרעו במים רבים, י"ל דהנה ידוע (ברכות ח.) דהן אל כביר ולא ימאס (איוב לו ה.) דאין הקב"ה מואס בתפלתן של רבים, אך לפעמים אף שהם רבים נידונים כיחידים, דאם כל אחד מתפלל רק על מה שצריך לו אם כן אין תפלתן שוה, שזה מתפלל עבור דבר זה וזה על דבר אחר, ולא נקרא רבים, אך אם מתפללין על חורבן ביהמ"ק וגלות השכינה כיון שכולם מכוונין לדבר אחד אז נקראו רבים.

במצווה דין על שם העתיד

נאום הגבר שתום העין. פיר' התרגום גברא דשפיר חזו. ולכאורה יפלא מה ראה התרגום לכנות לשון טוב כזה על בלעם הרשע, ובפרט שאמרו חז"ל שבלעם היה עין רעה, ונראה הכונה, כי הרשע הזה פגם בכל איבריו, וכולם היו בתכלית הרע מבלי שיוכל לפעול פעולה טובה בשום אחד מאיבריו, אמנם אחז"ל (סנהדרין קה) שהיה סומא באחת מעיניו, ובעין הנקורה לא היה יכול לפגום, ועין זו אמרו עליה שרואה בה בטוב, ולכן פי' התרגום דייקא על תיבות הללו "שתום העין", דשפיר חזו.

מהר"ש מבעלזא

סדר הלימוד לפר' פנחס - מסכת ביצה

יום	א	ב	ג	ד	ה	ו	שביק
דף	ב.	ב:	ג.	ג.	ד.	ה.	חזרה

מענינא דיומא

ז'מני ת'שובה מ'משמשין ו'באין

הצירוף הוי"ה השולט בחודש תמוז הוא הוה"י, יוצא מפסוק וכל ז'ה איננו שוה ל"י, והצירוף השם הזה הוא למפרע לגמרי והוא מורה על דין השי"י, נלפע"ד ג"כ לומר כוונה הרמוזה בזה, דהנה איתא בזוה"ק זה שמי לעולם זה זכרי לדור דור, י"ה עם שמי"י בגימטריא רמ"ח, והנה שמעתי מרא"י מור"ז (בעל בית היוצר) צוק"ל, שתמוז"ז נוסריקין ז'מן ת'שובה מ'משמשין ו'באין, זהו הרמז כשהגיע ימי התמוז צריך להתעורר ולחפוש ולבדוק את כל הרמ"ח אבריו וש"ס"ה גידיו שהם כנגד רמ"ח מצות עשה, וש"ס"ה לא תעשה, ולחשוב דזכ"ל ז'ה, כלומר, וכל הזה, דהיינו בין ז'ה שמי' לעולם שבגימטריא על י"ה ש"ס"ה ל"ת, ובין ז'ה זכרי' לדור דור שבגימטריא עם י"ה רמ"ח מ"ע, איננו שוה ל"י, ר"ל שעדיין אינם מתוקנים אצלי, כדי לתקן אותם בתשובה שלימה ולהפוך הדין לרחמים. והמן הרשע נמי אמר זאת לעורר דין על מרדכי, ע"ד שארז"ל ורצוי לרוב אחיו, ולא לכל אחיו, מלמד שפירשו ממנו מקצת סנהדרין לפי שנעשה קרוב למלכות והיה בטל מתלמודו, זהו נמי שאמר המן הרשע, וכל ז'ה איננו שוה ל"י, בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי יושב 'בשער המלך', על שאז הוא בטל מתורה כנ"ל, כדי לעורר עליו הדין על שבוטל מדברי תורה, וע"י תשובה נתהפך עליו לרחמים, ונתקיים הכתוב (משלי כ') כופר לצדיק רשע ותחת רשעים תגיד.

עיקר העבודה בחודש תמוז הוא התפילה

בחודש תמוז עיקר העבודות להבוא ית"ש הוא התפילה כמאמר חז"ל איזה עבודה שבלב זהו תפילה, והנה עיקר התפילה הוא ג' ברכות ראשונות וג' אחרונות. כמו שדימו חז"ל שג' ראשונות הם כעבד שמסדר שבחו לפני רבו, וג' אחרונות הם כעבד שמקבל פרס מרבו, ונפטר והולך לו והאמצעיות אינם רק צלותא, והנה בשאר כל ימות השנה החסדים מגולים על כנסת ישראל בלי שום קטרוג, ואז התפילות של בני ישראל עולות בלי מסך המבדיל, אך כג' החדשים הנ"ל, הם התעוררות הדינים וקטרוג, ולזה צריך שיהיה הצנע לכת עם ה', שגם בתפילה צריך להתפלל באופן שהמקטרגים לא ידעו ולא יבינו. מאור ושמש

מילי דאבות

איתא במדרש. עתה ילחנו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור את ירק השדה, מה שור מנגח בקרניו, אף אלו מנגחין בתפילתן, שנאמר בכור

שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. ויבואר על פי דברי השל"ה הקדוש (תורה שבכתב פ' ויצא) על אמרת יעקב אבינו לרחל אמנו התחת אלקים אני אשר מנע ממך פרי בטן, דהנה מה שאמרה רחל הבה לי בנים לפי שחשבה שהשי"ת מנע ממנה פרי בטן מחמת שמתאוה לתפילתו של יעקב, כאמרו ז"ל (נצמת טו). מפני מה היו אבותינו עקרים מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים. ועל זה השיב יעקב שזוהו רק בארץ ישראל שהוא תחת יד הקב"ה בעצמו, אבל בחוץ לארץ הניתן תחת שרי מעלה אין הקב"ה מייסר את הצדיק מפני שחושק תפילתו, כי אולי יפסקוהו עובדי דרכים הם שרים החיצונים ולא תתקבל תפילתו, וזה שאמר התחת אלהים אני, וכי אני בארץ ישראל שהוא תחת יד הקב"ה בעצמו, עכ"ד. והנה מציינו אצל יעקב אבינו שאמר (בראשית טו, כג) אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, וביאר בתרגום אונקלוס, בצלותי ובבעותי, ולכאורה יקשה דאם היה לו ליעקב אבינו כח התפילה, אם כן מה היתה כל החרדה אשר חרד מעשו ומלבו, והלא היה יכול לנצחם בכח תפילתו כשם שעשה

לאמורי. אמנם לפי האמור יובן, כי לכן האמורי הרי היה בפרך ארם שהיה חוץ לארץ, וכמו כן כל אותה פרשה עם עשו הרשע היתה בחוזה לארץ טרם שנכנס לגבולות ארץ ישראל כמובאר ברמב"ן (כסוף פ' ויצא), ובכן כיון שהיה יעקב אבינו בחוזה לארץ תחת שליטת שרי מעלה, על כן נתיירא לנפשו שמה לא תתקבל תפילתו כי יפסקוהו עובדי דרכים הם השרים החיצונים, מה שאין כן מלחמת האמורי כבר היתה בארץ ישראל ושם היה נכון לבטוח שתתקבל צלותה ובעותיה קדם אבוהון דבשמאי. וזהו ביאור דברי הכתוב, וירא בלך בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי, פי' שראה את כל אשר עשה ישראל סבא הוא יעקב אבינו לאמורי דייקא, כי מיד שנכנס לארץ ישראל הועילה תפילתו ונצח לאמורי בחרבו ובקשתו בצלותא ובבעותא, ועל כן ויגר מואב מאד מפני העם כי רב הוא, שהיה גם בני ישראל נכנסו עתה לארץ סיוחן ועוגו שהוא מארץ ישראל, ובהיותם תחת יד הקב"ה בעצמו יש להם כח גדול ורב לכבוש את כל האומות בכח התפילה, ולזה אמר עת"ה ילחנו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור את ירק השדה, ודרשו במדרש מה שור מנגח בקרניו אף אלו מנגחין בתפילתן, כי כל זמן שהיו בני ישראל במדבר לא היה מתיירא מהם, כי בחוץ לארץ אינם בטוחים שתתקבל תפילתם השמימה, אבל עתה דייקא שנכנסו לגבולי ארץ ישראל, עכשיו יש להתיירא שינגח בתפילתן.

(ברך משה)

הרב הקדוש רבי אלעזר ווייסבלום ז"ע המכונה ר"ר אלעזר ריישער, על שם עירו ק"ק ריישא בגאליציע, נולד בשנת תקצ"ח לאביו הרה"ק ר' אלימלך מרודניק ז"ע, בן הרה"ק ר' מענדל בער מפשעווארסק ז"ע בן הרה"ק ר' אלעזר מליזענסק ז"ע בן רבינו הקדוש ר' אלימלך מליזענסק ז"ע.

אביו הרה"ק ר' אלימלך מרודניק ז"ע היה מגדולי הצדיקים בדורו, מבני היכלא קדישא של הרה"ק מראפשיץ ז"ע שפעם העיד עליו רבו בזה"ל: "על נכדי ר"ר אלימלך מליזענסק אומרים שיש להם גילוי אליהו, ועל אברך זה אנו יודעים בבירור".

כשנולד לר' אלימלך בנו יחידו הלא הוא הר"ר אלעזר, נכנס אל החדר שם שהה הילד הנוול והסתכל עליו רגעים אחדים תפוס בשרפעי, ובצאתו אמר "אט אט דאס האב איך געמינט".

כשנתנו להלמד הרה"ח ר' שמחה שפירא ז"ל שילמדנו תורה, הזהירו שישמרו כבבת עינו, ולקחו אביו על דוועותיו ואמר להלמד בזה"ל, דע כי בשמים יש לי אילנא של נשמתן קדישין, ולא כן אדם זוכה להאי אילנא דחיי, "ואותו" הראה על בוני, "זכית לקבל נשמה משופרא דשופרא ממקום הכי גבוה".

עד שנת תר"ט זכה להתבשם מזיו קדושתו וטהרתו של אביו, בהיותו ילד בן "א שנה בא השמש צהרים ונשמתו הק' של הרה"ק מרודניק ז"ע עלתה בסערה השמימה בעיר סאקאלאו, ושם חלקק מחוקק ספון.

אחר פטירת אביו הק' הכניסו לביתו הרה"ק ר' דוד מדינוב ז"ע בעל צמח דוד, בן הרה"ק בעל בני יששכר ז"ע, וסיפר הגה"צ ר' ישכר בעריש היילפרין ז"ל אבר"ק בייטש גיסו של ר"ר אלעזר, ששמע מהחסיד ז' זעליג בלייכפעלד שהיה נוכח בשעה שבא ר' אלעזר לדינוב, כשנכנס לבית פנה אליו הצמח דוד ואמר, הנך אורח חשוב אצילני, תן תיקון, השיב הנער אין לי כסף, אבל הצמח דוד לא הניחו ואמר לו בחיבה בא אחפש בכיסך אולי אמצא דבר מה, התיך הנער את כתנתו ואמר, רבי, אדרבא, יחפץ אצלי וימצא כיסים מלאים רק בחטאים עונות ופשעים... התרגש מאד הצמח דוד מתשובתו ואמר בהתפעלות בזה"ל, "אה ווא, גאר א שייך קינד האט ר' אלימלך איבער געלאזאט".

בדינוב שהה כתשעה חדשים לערך, משם הלך לבית הגה"ק בעל דברי חיים מצאנז ז"ע, שקירבו וחביבו מאד, שם בצל הקודש עלה ונתעלה בתורה ובעבודה בקדושה ובטהרה, עד כי גדול מאד, כשהגיע לפרקו נתן מן הדברי חיים את נכדתו בת בנו הרה"ק ר' דוד מקשאנוב ז"ע לו לאשה.

כל ימיו היה דבוק מאד ברבו הקדוש מצאנז, ומתורתו שקבל לא זז ממנו, בכל שבתות השנה היה רגיל ללמוד ברבים בספר הקדוש "דברי חיים", והארץ להסביר ולבאר את דבריו הק' לפני מקשיבי תורתו.

סיפר הרה"צ ר' אלכסנדר שמואל טייטלבוים הרב מקאלבסוב זצ"ל, בן גיסו של ר"ר אלעזר, שבשנת תרל"ו, בליל התקדש החג הפסח, כמה שבועות לפני פטירתו של בעל דברי חיים, היה סמוך שם על שלחנו של הדב"ח, ויהי אחרי עריכת הסדר פנה הדברי חיים לנכדו ר"ר אלעזר, ונתן לו מיינו

גדול לצדקה והלה נתן תיכף ומיד הסכום הדרוש, והבטיח לו מיד רפואה שלימה עבור בתו החולנית.

ביום כ"ה ניסן אחר המעשה הנ"ל היה ר' אלעזר בצאנז להשתטח על קברו של מרן הדברי חיים זצ"ל ביומא דהילולא דיליה, ועשו שם סעודת הלולא רבת, באמצע הסעודה אמר אחד לר' אלעזר והזכירו ההבטחה שנתן להדייטשעל אם ח"ו לא תתקיים יצא ח"ו חילול השם ח"ו שהרי הדייטשעל אינו חסיד שיוותר ע"ז... השיבו ר' אלעזר בשלוות רוח, אל תדאג, "לאז עס פאר מיר", והכל יהיה נכון בעז"ה, לבסוף יצא מכך קידוש ה' גדול, שנתרפאה כליל וקמה ממיטתה בלי שום רושם מהמחלה ששררה עליה.

הרה"ק ר' משה מדעשע ז"ל היה פעם חלש, ושלח לו הגה"ק מטשעננער בעל מנוחת אשר ז"ע איזה תרופה למכתו, (כי גם הוא ניסה באכאל לרשום תרופות לחולים) אה"כ הראה הרה"ק מדעשע ז"ל את התרופה שקבל מהמנוחת אשר לר' אלעזר, ענה לו, אלמלי המנוחת אשר רשם לכם התרופה, היתה התרופה עבורכם סם המות, אבל כיון שרשם ע"י איש צדיק, יהיה לכבודו ע"ז רפואה שלימה, כי לצדיקים יש "תרופות אחרות לגמרי".

ביום עש"ק ט"ו תמוז שנת תר"ע לפ"ק נחשכו המאורות, ונשמנו עלתה בסערה השמימה, בהיותו בכפר דחוק מעיר מושבו, והבולו את אורו לריישא ושם נערכה הלוייה גדולה, וכל בית ישראל בכו על השריפה אשר שרף ה', ועבור רצונו שהביע בצוואתו שיובילוהו לעיר סאקאלאו כדי לקברו ליד קבר אביו הקדוש ר' אלימלך, הוצרכו לסדר עם המלוכה שיחא מותר להעבירו מעיר לעיר, לדבר עלה בקושי להעסקנים, וכמה שעות טרחו על זה, כשנודע הדבר להרבנית ניגשה להנפטר הקדוש ומהרה לא כשם שהיית בעל מופת בחיך תהיה בעל מופת גם עתה, ותיכף אחר זה קבלו הרשות, כיון שהיה ערב שבת קורש מיהרו מאד, והספיקו עוד לקברו בעיר סאקאלאו לפני כניסת השבת. ואמר ע"ז הרה"ק ר' איציקל מפשעווארסק ז"ל שלפי דרך הטבע לא היה שייך לעשות את כל הדרך בזמן קצר כזה, רק "שהשמש עמדה דום לכבוד הנפטר עד אחר סתימת הגולל".

הניח אחריי בת יחידה, ונישאה להרב ר' שלמה הרוויץ ז"ל, בנו של הרה"ק צבי הירש מראזוואדאו ז"ע, והוא מילא מקומו בק"ק ריישא, היה פורסם מאוד בתורתו ובצדקתו ובמס"ג שהאיר לארץ ולעדרים, רבים הלכו לאורו להתחמם מזיו קדושתו וחכמתו, נהג את עדתו עד שנת תש"ג, אז עלה על המוקד בעו"ה, הוא וכל משפחתו נהרגו עקדה"ש הי"ד.

מורשתו הרוחני שהשאיר ר"ר אלעזר אחריי ברכה, הוא ספרו הקדוש משנה למלך, הוא כתב בעצמו את חידושי על התורה ומועדים, ועוד בחייו בשנת תרס"ב הוציאם לאור בעילום שמו, הוא אמר טעם על קריאת שם ספרו משנה למלך, כך אמר, משנה, אני משנה למלך, לאבי הק' ר' אלימלך ז"ל, הספר מלא בדושים נפלאים ומתוקים מדבש ונופת צופים, מהיב לב הלומד בו ליראת ולהאבת ה', זכותו הגדול יעמוד לכל ההוגים בדבריו הק' ומתחממים לאור תורתו אמן כן יהי רצון.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

שנשתייר בכוסו מהד' כוסות, ואמר לו "בזה תחיה מתים", הוא שמר על היין הזה כבבת עינו, והשתמש בו הרבה. לעת הצורך היה מוזג טיפה מן היין הזה לתוך יין אחר, ונתן ממנו לשתות למי שהוצרך לישועה גדולה, ותיכף לשתיתו באה ישועת ה' כהרף עין.

הוא עובדא, בתו של הגה"צ ר' יהושע חיים האלבערשטאם אבר"ק טשענסקאוויץ ז"ל, היתה מסוכנת במחלה קשה, שלח עבורה מהיין הזה, בציווף מכתב בו כתב בזה הלשון, "יין זה הוא הכי משובח וטוב שבעולם, ואם יאמר לכם משהוא שיש לו עוד יין כזה טעות הוא בידו, את היין הזה תתנו להילדה, ובע"ה התרפא", וכך הוה. (המכתב נמצא עדיין אצל המשפחה)

במיוחד נתפרסם כוחו של ר"ר אלעזר ל בעיני רפואות, כמה מעשיות יש על זה שרפא והחיה נפשות ונשמות ישראל לרוב, פעם כשהגיע הרה"ק ר' שלום מטסראפקאו ז"ע בעל דברי שלום, לעיר ריישא, אחר פטירתו של ר' אלעזר, וביקש לערוך שלחנו ביום ל"ג בעומר בחדר שישן בו ר"ר אלעזר ז"ל, אחר הסעודה סיפר בזה"ל, פע"א בא אל אבי הרה"ק משינאווע ז"ע אחד מאנשי בריתו שהיה לו מחלה מסוימת, וסיפר במר נפשו שכבר כיתת רגליו לכל גדולי הרופאים ולא הועילו בעבורו כלום, שלחו אבי לריישא וגם נתן לו מכתב המלצה לר"ר אלעזר ז"ל, שישתדל לעזור לו, החולה נסע לריישא, ושהה אצלו שני שבועות ונתרפא, ר' אלעזר שלחו בחזרה לשינאווע בציווף מכתב לאבי, כשקרא אבי הרה"ק משינאווע את המכתב התעמק מאד בדיקות עצמו והכה בידו על השלחן, ואמר, "בשמים מחלקים מתנות ותפקידים לכל צדיק, שעל ידם יושעו בית ישראל, כל צדיק וצדיק ממונה על מקצוע מיוחד, ובמקצוע זה הוא המשפיע, כגון לאיש אחד יש כח השפעה בענין פרנסה ואחד לישועת הכלל, וכו', ולהרב מביקוואסק (הוא ר' אלעזר, שהיה מקדם רב בעיר ביקוואסק) מסרו כח מיוחד מן השמים לרפא חולים, וזהו כוחו וגדלו", עכלה"ק.

וראי לציין מה שאמר פעם ר' איציקל מפשעווארסק על ענין זה, שפעם בא אדם אחד להרה"ק משינאווע ז"ע, וסיפר לו שהיה חולה מסוכן ורבי ר' אלעזר מריישא ריפא אותו בסגולות, ענה הרה"ק משינאווע בתמיה, "בסגולות? בתפילות!"

פעם בא איש מארץ אשכנז - א דייטשעל - ונכנס לר' אלעזר ובכה לפניו שבתו נחלתה במחלה מסוכנת מאד, והרופאים כבר נתיאשו ממנה, ר' אלעזר ביקש ממנו סכום

בינו שנות דור ודור

מלחמת קודש בין צדיקי הדורות
סביב מלחמותיו של הקיסר נאפוליון

קיצור מפרקים הקודמים

אחרי אשר נאפוליון נחל מפלה גדולה ברוסיה והוצרך לברוח משם עוד נשמתו בו התחיל שוב במלחמתו הגדולה ובאותו עת חידש גזירת הגיוס במדינת פולין ליהודים.

כתוצאה מזה גמרו אומרו כמעט כל צדיקי הדור באותו עת להלחם בכוחות הרוחניים נגד נאפוליון, חוץ מהרה"ק מרימנוב, אשר דגל גם באותו עת לטובת נאפוליון ולחם בכל כוחות הקדושה בעד נאפוליון.

תלמידו הרה"ק מראפשיץ, ניסה בכמה אופנים להניע את רבו הק' מרימנוב מדעתו לטובת נאפוליון אך לא הצליח.

עוד חמש מאות קרבנות מחיילי רוסיה

בערב חג הפסח תקע"ג, הגיע הרה"ק מראפשיץ לרימנוב, להשתתף באפיפת המצות אצל רבו הק' מרימנוב. בעת ההיא נלחם נאפוליון בשתי מלחמות בעיקר, האחת – מול רוסיה, והשניה – מול עסטרייך. בעודו מכניס מצות אל תוך התנור הבורע מאש, נענה הרה"ק מרימנוב וקרא: "היות ועוסקים אנו בהכנסה, הבה נכנס כבר לוויע"...

להלן, המשיך הרה"ק מרימנוב והכריז על כל מצה ומצה שהכניס לתנור: "עוד חמש מאות קרבנות מחיילי רוסיה... עוד חמש מאות קרבנות מחיילי רוסיה..."

לא יכול עוד הרה"ק מראפשיץ להתאפק, ויקרא בקול גדול לאמור: "רבי, נאפוליון הרי טמא הוא, וטמא נדחה לפסח שני".

תוך כדי דיבור, נס הרה"ק מראפשיץ החוצה, בחששו מפני הקפדת רבו הקדוש, עלה על גולתו ומיהר לשוב לביתו.

דבריו הק' לא שבו ריקם

ובכן, דיבוריו הטמירים ופעולותיו הנשגבים של הרה"ק מרימנוב לא שבו ריקם, במהלך אותו אביב, זכה נאפוליון לכמה וכמה הצלחות גדולות במלחמת הני"ל, אשר הנחילו לו נצחונות והיטיבו את מעמדו מול יריביו עד לאין ערוך.

אחד הסופרים באותה תקופה כתב אז בספרו, כי נאפוליון בעצמו מספר אי שם בדין כתבו, כי בכל מלחמותיו, ראה תמיד יהודי אדמוני (והיה זה תיאור דמותו של הרה"ק מרימנוב) הולך ונוצח לפניו, כפי שאמר אלכסנדר מוקדון, בשעתו, על שמעון הצדיק (יומא סי"ט): "דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני בבית מלחמתיי", חוץ מן עת המלחמה בסופו בעיר ווטרולו (אשר התקיים ב"י סיון תקע"ה, כשלושה שבועות לאחר הסתלקותו של הרה"ק מרימנוב) אשר בו לא נראתה לו עוד הדמות, ובו אכן נוצח והוכרע סופית.

דעת הרה"ק מקאזניץ

בין צדיקי הדור, אשר הפכו את דעתם – או החריפוה, לפחות – לשקץ את נאפוליון ולפעול בכל עוז למען מפלתו, בלט המגיד, הרה"ק רבי ישראל מקאזניץ זי"ע, אשר גם אם ניבא כבר מראש מקדם את מלכתו העתידה של נאפוליון, כמסופר לעיל, לא נימנה עד כה בין שוללי התקפים. מסתבר, כאמור, כי גזירת גיוס היהודים לצבא, היתה גורם עיקרי לשינוי לצד זה.

את חג השבועות של שנת תקע"ג, עשה הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זי"ע במחיצתו של הרה"ק מקאזניץ, כאשר הגיע בערב החג לקאזניץ, פנה בראשונה לקבל את פני המגיד במעון קדשו, ומצאו שכוב רפה אונים במיטתו.

הרה"ק מקאזניץ, היה כידוע בעל גוף כחוש, וכל ימיו תלוש ותשוש. בשנותיו האחרונות בפרט, שכוב היה מרבית הזמן במיטתו באפיסת כוחות, יכולת כמעט להניע אבר. לקראת התפילה נישא היה על כפי משמשו לבית המדרש, מאין אונים להציג את כף רגלו על הארץ, ואולם משמגיע היה לשערי ההיכל עוקר היה את עצמו ככוח מידי המשמשים, מתייצב על רגליו ורוץ אל מקומו בגבורת ארי, ופותח להתפלל בכוחות אדירים ובלבת אש מחוץ לדרך הטבע.

לאחר שנתן לו שלום והחזיר לו שלום, פתח האורח הרה"ק מאפסא ושאל את המגיד הק' לשלום, ענה

המגיד הק' והשיב: "כעת הנני איש מלחמה, את אותם חמשה חלוקי אבנים, אשר נטל דוד המלך ע"ה מן הנחל כדי להילחם בהם נגד גלית הפלשתי (שמואל א' י"ז) הנני מחזיק עמי פה, במטתי".

היה זה רמז ברור להתנגדותו העזה לנצחון של נאפוליון.

למינס, סיפר זאת הרה"ק מאפסא להגאון רבי משולם נתן מרגליות זי"ע רבה בארדיטשוב, אף הוא הוסיף לספר על אודות אותו חג השבועות שעשה בקאזניץ, כי חרף חולשתו הבלתי ניתנת לתיאור, עמד המגיד הק' ביום הראשון של חג, שלוש עשרה שעות רצופות בתפילה, הוא נכנס לתפילת שחרית בשעה שתיים לפנות בוקר, התפלל בעצמו לפני העמוד את תפילת השחרית, אף קרא בעצמו בתורה, ושוב התפלל לפני העמוד את תפילת המוסף. כאשר סיים את תפילתו, היתה כבר השעה שלוש אחרי הצהריים.

חכמת אלקים בקרבו

את יום הכיפורים תקע"ד, שוב עשה הרה"ק מראפשיץ במחיצת רבו הק', ברימנוב. לפני תפילת מוסף, הורה הרה"ק מרימנוב להרה"ק מראפשיץ, כי יעבור לפני התיבה, וציווה עליו לכוון בתפילתו להצלחתו של נאפוליון במלחמה.

אמנם, חזקה על בעל חכמת אלקים בקרבו כהרה"ק מראפשיץ, שידע לכלכל את עצדיו בתבונה, כיצד לקיים את פקודת רבו, מחד גיסא, ולא לעבור על דעת עצמו ודעתם של שאר צדיקי הדור, מאידך גיסא.

במוצאי יום הכיפורים, פנה הרה"ק מרימנוב אל הרה"ק מראפשיץ, ואמר לו: "הפכת לי את כל הסדר"...

ליום הושענא רבה, נסע הרה"ק מראפשיץ לקאזניץ, כדי לבקש את ברכתו והבטחתו של המגיד, כי לא יכווה, חלילה, בגחלתו של רבו הרה"ק מרימנוב, על 'הפיכת הסדר' ביום הכיפורים. ביתנים הספיק כבר הרה"ק מראפשיץ לבקר גם בלובלין, לבקש את סיועו של החוזה מלובלין בנידון, אולם החוזה הק' נמנע מלהתערב.

נהיר היה לו, להרה"ק מראפשיץ, כי גם כאן, בקאזניץ, לא בניקל יעלה בידו לערב את המגיד בדברים שבינו לבין רבו, וכי גם הוא יעדיף בודאי לנקוט בישב ואל תעשה'. אולם, מכיוון שחש היה כי מדובר לגביו בשאלה של פיקוח נפש ממש, נאלץ היה לנקוט בפעולה יוצאת דופן, אשר רק גאון וקדוש כמונו ראשי לעשותה:

הושענא רבה, חל באותה שנה ביום ששי, ערב שבי"ק. כאשר הגיעה שעת הליכתו של המגיד הק' מקאזניץ לטבול לכבוד שבת, ומשמשו נטלוהו ממיטתו ונשאורו על זרועותיהם אל המקווה, מיהר הרה"ק מראפשיץ במהירות, ונכנס אל תוך מיטתו של המגיד. כאשר שב המגיד מן המקווה, וחפץ להיכנס אל המיטה, מצאה תפוסה על ידי הרה"ק האורח.

"רבי", קרא הרה"ק מראפשיץ ממעמקי השמיכה, "אינני יוצא מכאן עד שלא תבטיחו לי, כי לא אכווה מהקפדת רבי הקדוש מרימנוב".

מבלי יכולת לעמוד עוד על רגליו, מיהר המגיד להבטיח להאורח הצדיק את מבוקשו, ובלבד שיפנה לו את המיטה להניח בה את גופו התשוש.

להשמידם עדי עד

בליל שמיני עצרת, בתפילת קבלת שבת, בהגיעו למוזמר שיר ליום השבת, נענה המגיד הקדוש בהתלהבות אדירה וקרא:

מורא מקדש

שלא לדבר אפילו דברי מוסר ותשובה • ליבוש ולמחוד בבואו לביהמ"ס • סיבת אריכות הגלות

וראוי להיות כל איש זע וחרד מקדושת ביהמ"ס משה שוננס, שלא ידבר שם אפילו דברי מוסר ותשובה, לביהמ"ס או לדיבור חול ורקיקה. (סיוור חסד לבראם, מ"א ע"ב)

בגזירת עירון פתגמין ומאמר קדישין שאלתי, על כל נשמתין קדישין העומדים בתפילה ותחנונים ערב ובוקר וצהריים, לפני המקום ברוך הוא וברוך שמו ביראתו ית"ש ובאהבתו וכו', ומשום זה בכך מה מאוד ראוי לכל אחד להיות ליבוש ולמחוד בבואו לביהמ"ס או לביהמ"ד שהם נקראים בית מקדש מעט, ולהכניס תחילה מורא מקדש בלבו, כמאמר הכתוב (ויקרא י"ז) "ומקדש תיראו", ואח"כ ליכנס אל הקודש פנימה ליראה ולפחוד מאימת מלך מלכי המלכים הקב"ה, שלא לדבר מעת בואו עד צאתו שום דבר בטל, ובשעת התפילה אסור אפילו דברי תורה דהיינו ללמוד, כי מצוה להתפלל ביחד וכו', וכשצריך אתה לדבר צריך ליתן לחוץ אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו בזה ובבא, בגשמיות וברוחניות, ונזכה לביאת המשיח במהרה בימינו נצח שלום ושלום ושלום.

(ליקוטי תורה, שערעבאגלי, הדרכה ז')

והנה נמצא בספה"ק וכו', אשר כל האריכות הגלות הוא בחטא הזה שמדברים בעת התפילה, ואפשר לומר שזה כוונת הפסוק (תהלים קי"ד): "תעו במדבר בשימוני דרך, היינו הולכים מדרך הטוב לדרך עקום ותועה, שמדברים בעת התפילה, ומחמת זה עיר מושב לא מצאו, אבל כשישיבו מהחטא הזה ויודיכם בדרך ישרה ללכת אל עיר מושב, בזכות זה יתקרב הגאולה שלימה במהרה ונבוא לארצינו הקדושה.

(מכתב קודש מהרה"ק מהר"ד מבעלזא זי"ע)

"אומרים, כי נאפוליון מתקדם וכובש, ואילו אנחנו אומרים, 'להישדמם עדי עד – ואתה מרום לעולם הי"י..."

בה ביום, שמיני עצרת תקע"ד, נחל נאפוליון את אחת ממפלותיו המכריעות ביותר, במלחמה הגדולה שנערך בליפיציג. באותו הקרב, איבד נאפוליון שישים אלף חייל, וצבאו הגדול, אשר לא מכבר שוקם וחדש, החל מתמרדר לפיכרויים קטנים.

מכאן ואילך, היתה התדרדרות במצב מהירה, בחודש סתת הקרוב, עלה צבא מאוחד של כל האומות היריבות על צרפת, ופתח במלחמה גדולה בכל גבולותיה סביב. התקפה גדולה זו לוותה בהצהרה, כי אין בכונת האומות להילחם בצרפת, כי אם בנאפוליון לבדו, באופן אישי.

בטי' בניסן, הגיעה צבא האומות לשערי פאריז. בעוד נאפוליון מנסה להדוף את האויב ולהתקיפו מאחור, הכריזו השלטונות בצרפת על סילוקו של נאפוליון מן השלטון וכתרו שלום עם האומות התוקפות.

ביום ט"ז בניסן תקע"ד, ויתר נאפוליון על כתרו מרצון, כשהוא מקבל בתמורה לכך את השלטון באי אלבה – אי קטן בלב ים, דרומית מזרחית מצרפת – לשם, הורשה להביא עמו ארבע מאות מתנדבים מאוהדיו. השלטון בצרפת חזר לידי שושלת המלוכה הישנה, זו אשר הודחה בשעתה, לפני כעשרים וחמש שנה, על ידי 'המהפכה בצרפת'.

המשך יבוא אי"ה

ואלו יעמדו על הפקודים

הגנו להודיע בזה כי התעלה הלויםים בחבורתם הק' נתמנו על ידינו

גבאי "יסודי התורה"

להיות עומדים על המשטרה לרוז את משתתפי השיעורים ואין מורוין אלא למורוין

הר"ר שמחה יוסף הירש ה"ו בסיניו של הרבני ר' יחזקאל טרנא בראק סליסיא א"ה • א"ה הר"ר יואל ראטה ה"ו בסיניו של הרבני ר' סימה בנעם סליסיא א"ה • א"ה הר"ר משה מנחם הירשקאוויטש ה"ו בסיניו של הרבני ר' מנחם הלל פאלאטסקע סליסיא א"ה • א"ה	הר"ר יואל יאקאב ה"ו בסיניו של הרבני ר' שלום טעניצער סליסיא א"ה • א"ה הר"ר יואל בנימין ה"ו בסיניו של הרבני ר' ארי' יהודה קויפמאן סליסיא א"ה • א"ה הר"ר מרדכי יואל שווארץ ה"ו בסיניו של הרבני ר' מנחם הלל פאלאטסקע סליסיא א"ה • א"ה

לכל עניני חברות או שיעורי תורה ברבים בקהילתינו הק' אפשר לפנות לבאי ורחמתי האבירים
 הר"ר שמחה יוסף הירש ה"ו הר"ר יואל ראטה ה"ו הר"ר משה מנחם הירשקאוויטש ה"ו

יסודי התורה

לרגל התחלת מס' ביצה במסגרת חבורתנו הק':

טעם שנקראת מסכת ביצה

"נ"ל בס"ד, לכן נקרא מסכתא זו בפי הכל בשם "ביצה", וקשה דהו"ל לקראה בשם "יום טוב", וכן היא נקראת במקצת ספרי הראשונים (אגרת רב שירא גאון, מאירו ועוד), אך נראה בחרו לקרותה בשם ביצה, בתיבה הראשונה של המשנה, לרמזו כמו שהתנגלות דרכה להוליד ביצה בכל יום, כן הולמד מסכתא יוליד מומנה חידושי תורה בכל יום, וכמו שהביצה נולד ממנו אפרוח, כן חידושי תורה חידוש נולד מחידוש, ע"ד שאמרו בינה, מבין דבר מתוך דבר.

לזכור את יום המות

המסכת נקראת "ביצה" לידע להודיע ולהיודע, כי וגילו ברעדה כתיב, ויש לזכור בזמן השמחה את יום המות, כדאמרינן (ברכות ל"א א) וי לן דמיתגן, וביצה מאכל אבילות היא, שהוא גלגל שחוזר בעולם.

מסכת ביצה היא אם הבנים

דרשו בזוה"ק דמסכת זו צריכה בינה, שהיא אם הבנים, כדי להבין דקדוקיה ופרטיה.

ללמוד מסכת ביצה ביום טוב

העיד רבי שמעון בן אלעזר משום רבי שמעון בן תנאי, כל הקורא פסוק בזמנו מביא טובה לעולם, על בניי יצ"ו והזהרו למוד בימי ניסן פרק ערבי פסחים, והר"ף של פסחים, וכן הטור עם הבית יוסף, ובחג השבועות מאמרים של מתן תורה המוזכרים בפרק רבי עקיבא, וכן בתשעה באב הלכות ט' באב ותענית, וכן בראש השנה הר"ף והטור של ראש השנה... ומסכת יום טוב מישך שיך בכל הימים טובים, תלמודו מן התלמוד, ומן הר"ף והטור כפי אשר תוכלון שאת, כי זו התורה היא ביותר חביבה ומביא ליד מועשה כהוגן, ותורה זו חביבה במאוד מאוד לפני הקב"ה, כי יפה היא ובזמנה היא.

מנהגו של מהר"ם א"ש היה ללמוד בכל יום טוב מסכתות ביצה וחגיגה.

זכרון יהודה, אות קמ"ב

ללמוד מסכת ביצה בעת הסעודה

גם טוב ללמוד מסכת בעל פה ולשנותה תמיד, ומה טוב לו לחזור אותה בכל יום, וגם טוב לו לאכילה, שעל ידי זה תהיה סעודת מצוה, וכן היה הנהגת אבדק"ק פראנקפורט דמיין (בעל ההפלאה) במסכת ביצה וחגיגה, ובעת שהיה נחוץ לדרך, היה חוזר על מסכת כלה כולה.

אגרת ר' זכרי' מנדל, הרה"ק רבי זכרי' מענדל מיערסלאב ז"ע, אות כ'.

מנהג ישראל תורה

כסא דברכתא (כח) כוס של הבדלה

ימלאנו על גדותיו

וכוס של ברכה ימלאנו שיהא מלא על גדותיו. (רמ"א סי' קפ"ו)

לשפוך על הארץ קודם סיום הברכה

ונוהגין לשפוך מכוס של יין על הארץ, קודם שיסיים בורא פרי הגפן, כדי שלא יחא הכוס פגום. (רמ"א סי' רצ"ו)

שישפך על הארץ בשעת המילוי

אין לזה פירוש, ובלבוש כתב שלא ישפוך עד שיתחיל תחילה הברכה כדי שלא תהיה תחילת הברכה על כוס פגום, ואין לזה טעם, דאם תחשוב זה לפגום, הא גם סוף הברכה צריך להיות על כוס שאינו פגום, דזה פשוט דכל הברכה תהיה על כוס ראוי לברכה, וטפי היה לו להמתין עד גמר הברכה וכו', ותו נראה דאין מנהג זה יפה לברך ברכה ולשפוך על הארץ, וכן כתב בספר חסידים סי' ק"א דאחר שברך על מיני שתייה אסור לשפוך הימנו, אלא נראה לנהוג כמו שמצאתי בספר אחד, נקרא יש נוהגין חבירו החסיד מהרי"ר אברהם שעפטלש ז"ל שמצאתי כתוב שבשעה שממלאין הכוס של ברכה להבדלה ימלאנו על כל גדותיו, וישפוך עוד בענין שישפוך על הארץ, מחמת שהכלי מלא מאד, וזה לסימן יין שנשפך כמים, ואחר כך לא ישפוך כלום. (ט"ו סי' א)

למעט בהנשפך

וגם זה יש למעט בחלק הנשפך משום הפסד משקיו. (משנה ברורה, סי' רצ"ו)

עושין לן כסימן טוב

וטעם השפיכה דאמרינן כל בית שלא נשפך בו יין כמים אין בו סימן ברכה, ועושין כן לסימן טוב בתחילת השבוע. (רמ"א סי' רצ"ו)

על פי קבלה

ובמטה משה כתב טעם לשפיכה על פי קבלה עיי"ש. (מגן אברהם)

להבדיל מיושב

אומר הבדלה מיושב. (מחבר סי' רצ"ו)
כיון דאחד פוטר חבריו יש לעשות קביעות, ובמעומד לא הוה קביעות. (ט"ו סי' ה)

להבדיל מעומד

וי"א מעומד וכן נוהגים במדינות אלו. (רמ"א שם)

נוהגים במדינות אלו להבדיל מעומד לכבוד המלך שאנו מלוין אותו, ודרך לוייה מעומד, ומכל מקום אחר גמר ההבדלה יש לו לישב ולשתות הכוס, שאין לתלמידים חכמים לשתות מעומד. (שולחן ערוך הרב)

יתנו את העינים בכוס ובנר

ובשעת הבדלה יתנו עיניהם בכוס ובנר. (רמ"א סי' רצ"ו)

מדלא קאמר יתני לשון יחיד, ואמר יתנו לשון רבים, על כרחך אהעונים קאי. (מחצית השקל)

יאמר הבדלה בניגון טוב ויפה

ויאמר הבדלה בניגון טוב ויפה כדי ללות המלכה בשמחה ובשירים, משל למלך שמלויים אותו העם בשמחה ובשירים. (שלי"ה מס' שבת)

זו תורה וזו שברה

מעומקא דליכתא, וביקרא דאורייתא, נשגור ברכותינו, קדם ידירנו, החבור כהלכה, כלי מחויק ברכה, נודע בעבודתו שבלב זו תפילה, שופך שירו לפני נורא עליה, משכים קום לעבודת הבורא, יושב והונה בתורה, חשיבה כאורה, אהוב וחביב, זר זהב לו סביב, מדותיו המובים לראשו עטרה, שמו נודע להפארה,

הבה"ח יואל פעלבערבוים ני"ו

אשר זכה אחרי יגיעה עצומה בלימוד מחויק לסדרי הישיבה לעמוד על המבחן בע"פ
על כל הלכות בשר בחלב
אצל הגאון רבי שלמה זלמן אולמאן שליט"א
דומ"ץ בביר דמזן הגרש וואונער שליט"א

יהירר ששכשם שסיימת מסכתא זו כן תוכו לסיים ולברך על המוגמר מסכתות וסוגיות אחרות בתורה ה' כאו"י הטוב, ותוכו לישב באהלה של תורה כל הימים אשר אדם חיים על הארמה, עדי נוכח לקבל פני משיח צדקינו, ומלכינו בראשנו, כב"א.

הכ"ד חברין וידידן מפעיה"ק ירושלים תובב"א הלומדים אתך בישיבה קטנה דרבי"ו מסאטמאר בני ברק דוד קויפמאן, יואל עקשטיין, משה עקשטיין, יואל בניאמין, עזריאל שווארץ, יואל גראס, אהרן טויג.

יסודי התורה

שירו לו שיעור חדש

ביקרא דאורייתא וננו לחודיע בזה

מסכת ביצה

ביתוסף שיעור חדש

הרה"ג ר' שלום שניצלער שליט"א

בשעה 7:00 - 6:15 אהח"צ

במזכ"ר יתהרש חשיניו בנין התלמוד התורה

הרה"ג ר' מנחם הלל פאלאמשעק שליט"א

בשעה 3:15 - 2:30 אהח"צ

חבר יקר! הצטרף גם אתה לאחד מהשיעורים

יסודי התורה

מלך מופתי תחיית עמנו

מה נהדר היה הגורא כשאלפי אלפי אנ"ש ובראשית מלכות

כ"ק מורן רבינו מייסד חבורתנו שליט"א

חגנו

ביום ראשון לסדר 'ותרועת מלך ב'

סיום מסכת גיטין והתחלת מסכת ביצה

אנשי שלומינו פעיה"ק

זכרו!

ביום א' בשבוע הבעל"ט

יתחילו חברי חבורתנו פעיה"ק בלימוד המסכת סדר לך מבעוד מועד הבותא או שיעור ברבים

ואל יפקוד מקומך מזה